

ΣΤΗ ΔΙΑΠΑΣΩΝ

Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας

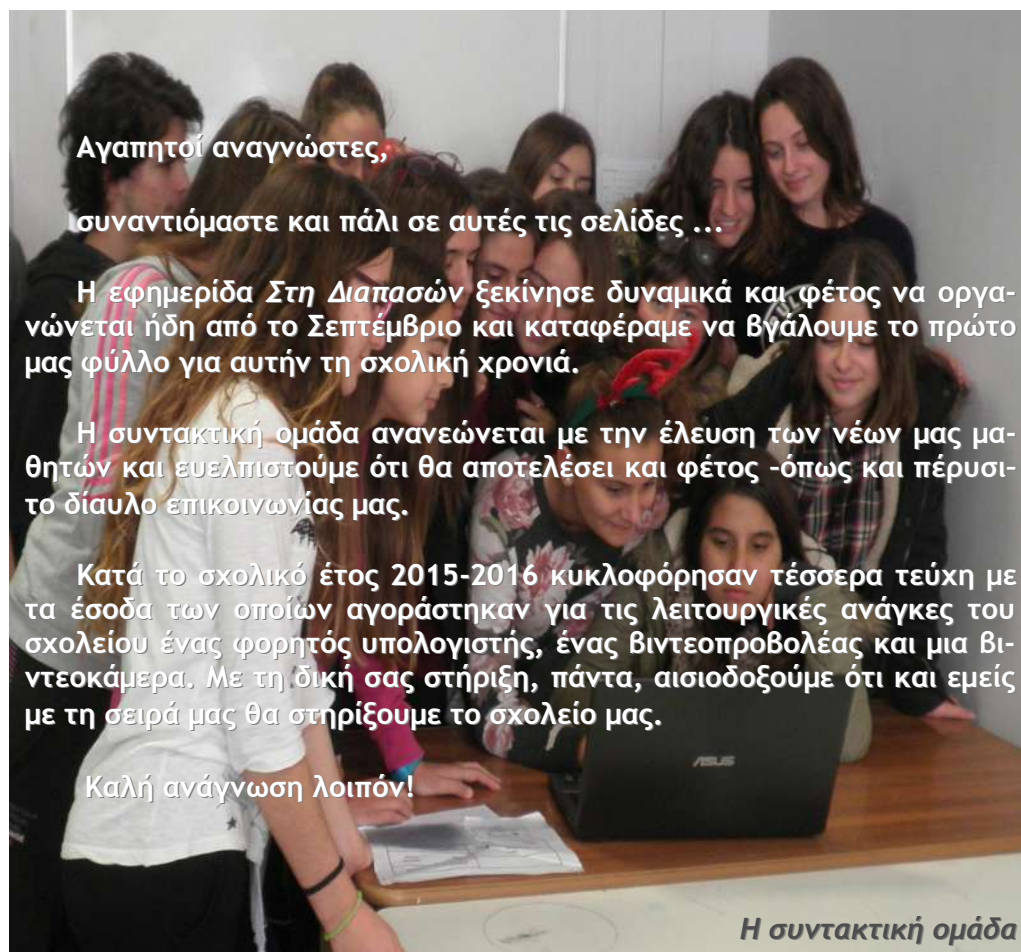
Στη Διαπασών
φύλλο Νο 8
Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2016

- Bob Dylan
- Ειρήνη
- Προσφυγόπουλα
- Έλληνες Συνθέτες
- Ambient
- Γιάννης Χαρούλης
- Δημήτρης Τζάρας
- Ελληνικός Κινηματογράφος
- Αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα
- Αρχαία Ελληνική Μουσική 1900-1930
- Βιβλιοκριτική/Ταινιοθήκη
- Λογοτεχνία
- Τα νέα του Σχολείου μας

Τιμή φύλλου: 1,00 €

Περιεχόμενα	Περιεχόμενα	2
	Bob Dylan	3
Μουσική	Ειρήνη	4
	Προσφυγόπουλα σε ελληνικό σχολείο	4-5
Προβληματισμοί	Έλληνες Συνθέτες	6
	Ambient	6-7
	Γιάννης Χαρούλης	7
	Δημήτρης Τζάρας: Συνέντευξη	8-9
Συνεντεύξεις	Ελληνικός Κινηματογράφος	10
	Αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα	11
Τέχνες και Γράμματα	Αρχαία ελληνικά μουσικά όργανα	12
	Ταξίδι στη μουσική: 1900-1930	13
	Βιβλιοκριτική Κινηματογράφος Λογοτεχνία	14-15
Νέα του σχολείου	Τα νέα του σχολείου	16

Αγαπητοί αναγνώστες,

Ισταντιόμαστε και πάλι σε αυτές τις σελίδες ...

Η εφημερίδα *Στη Διαπασών* ξεκίνησε δυναμικά και φέτος να οργανώνεται ήδη από το Σεπτέμβριο και καταφέραμε να βγάλουμε το πρώτο μας φύλλο για αυτήν τη σχολική χρονιά.

Η συντακτική ομάδα ανανεώνεται με την έλευση των νέων μας μαθητών και ευελπιστούμε ότι θα αποτελέσει και φέτος -όπως και πέρυσι- το δίαυλο επικοινωνίας μας.

Κατά το σχολικό έτος 2015-2016 κυκλοφόρησαν τέσσερα τεύχη με τα έσοδα των οποίων αγοράστηκαν για τις λειτουργικές ανάγκες του σχολείου ένας φορητός υπολογιστής, ένας βιντεοπροβολέας και μια βιντεοκάμερα. Με τη δική σας στήριξη, πάντα, αισιοδοξούμε ότι και εμείς με τη σειρά μας θα στηρίξουμε το σχολείο μας.

Καλή ανάγνωση λοιπόν!

Η συντακτική ομάδα

Συντακτική ομάδα: Αθανασίου Όλγα, Βασιλάκου Μένια, Βερυκίου Άννα, Γεωργίου Παρασκευή, Γκρόιντα Τάνια, Δημητρακοπούλου Αμαλία, Ζέκιος Λάμπης, Θεοφάνους Αδαμαντία, Καλαμπόγια Ανδριανή, Καράμπελας Δημήτρης, Κουνάδη Άρτεμις, Κουτρούμπα Στρατούλα, Κρανιώτη Ευαγγελία, Κυρίτση Άλκηστις, Κωστόγιαννη Μυρτώ, Ματέρη Ναυσικά, Μουκάνου Ευαγγελία, Μπάκος Μιχάλης, Μπέλλου Εύη, Ντάκουλα Αποστολία, Ντάκουλα Βασιλική, Ξανθουδάκη Αριάδνη, Παβέλη Ελένη, Παπακωνσταντίνου Βαρβάρα, Παπίρη Ιωάννα, Παππά Νάντια, Πιέτα Δήμητρα, Ποϊκλή Στελίνα, Ποϊκλής Λεωνίδας, Πουτέτση Φιλιώ, Ρούσσου Ζένια, Σταύρακα Αλεξάνδρα, Τέφα Ελένη, Τζόκα Μυρτώ, Τόλιου Ευδοξία, Τσόκα Αλίκη, Ωρολογάς Γιάννης.

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Σιαπανίδου Έλλη

Στοιχεία επικοινωνίας: sti.diapason@gmail.com

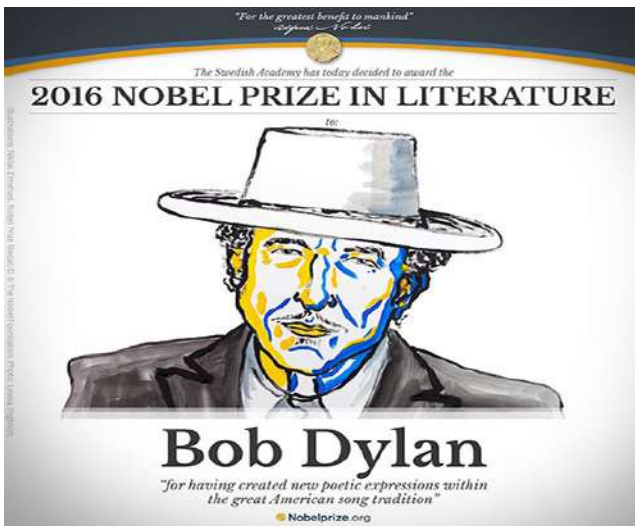
Επίσημη ιστοσελίδα του Μουσικού Σχολείου Πρέβεζας:

<http://preveza-music-school.gateweb.gr/>

Bob Dylan

Στις 13 Οκτωβρίου 2016, η Σουηδική Ακαδημία τίμησε με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας έναν από τους σημαντικότερους σύγχρονους τραγουδοποιούς, τον Μπομπ Ντίλαν, αναγνωρίζοντας σε αυτόν το πλούσιο ποιητικό ταλέντο του, όπως εμφανίζεται και μέσα από τα τραγούδια του.

«Με το έργο του δημιούργησε νέες ποιητικές εκφράσεις στο πλαίσιο της σπουδαίας παράδοσης του αμερικανικού τραγουδιού», αναφέρεται στην επίσημη ανακοίνωση. Σημειώνεται πως ο Μπομπ Ντίλαν γίνεται ο πρώτος τραγουδοποιός που τιμάται με το Νόμπελ Λογοτεχνίας στην ιστορία του θεσμού.

Ο Μπομπ Ντίλαν, ή αλλιώς Ρόμπερτ Άλεν Ζίμμερμαν (Robert Allen Zimmerman), όπως είναι το πραγματικό του όνομα, γεννήθηκε στις ΗΠΑ στις 24 Μαΐου 1941, επέλεξε όμως το όνομα Ντίλαν θέλοντας να τιμήσει τον Ουαλό ποιητή, Ντίλαν Τόμας.

Από μαθητής, άρχισε να ερμηνεύει τραγούδια του Τσακ Μπέρι και Λιτλ Ρίτσαρντ, θρύλους της εποχής, με έμφαση στο ροκ εν ρολ, κάντρι, φολκ και μπλουζ.

Το 1962 κυκλοφορεί ο πρώτος του δίσκος και αρχίζει η μεγαλειώδης του καριέρα. Είναι η νέα φωνή της Αμερικής. Εκφράζει τη διαμαρτυρία, την αμφισβήτηση και την επανάσταση. Όμως, τελικά, αρνείται το ρόλο αυτό, διαχωρίζοντας τη θέση του, όπως φαίνεται και στο τραγούδι *Magie's fam* (1965), μη θέλοντας πια να είναι η φωνή του κινήματος, κατακρίνοντας, πρόσωπα του λαϊκού κινήματος του '60, που ουσιαστικά πολεμούν για να γίνουν αυτό που πολεμούν.

Ας θυμηθούμε μερικά από τα τραγούδια του, πηγή έμπνευσης των κινημάτων της δεκαετίας του '60 και όχι μόνο, όπως το *Blowin' in the wind* (1963), τραγούδι ύμνος της εποχής των κοινωνικών κινημάτων στην Αμερική. Το "Masters of war" (1963), που εκφράζει την αντίθεση στον ψυχρό πόλεμο και την κατασκευή όπλων μαζικής καταστροφής. Το "Hurricane" (1976), τραγούδι

ψευδούς κατηγορίας και φυλάκισης του μαύρου μποξέρ Rubin Carter.

Ένα ακόμη στοιχείο της σημαντικότητας των ποιημάτων του είναι ότι οι στίχοι των τραγουδιών του διδάσκονται σε μεγάλα Πανεπιστήμια.

Ο Μπομπ Ντίλαν, πολύ μεγάλος μουσικός, στιχουργός και ποιητής επηρέασε όσο λίγοι τη σύγχρονη μουσική, αλλά και τη σκέψη όσων μεγάλωσαν ή προβληματίστηκαν με τα τραγούδια του.

Μυρτώ Τζόκα, Γ' Γυμνασίου

Masters of war (1963)

Come you masters of war
You that build the big guns
You that build the death planes
You that build all the bombs
You that hide behind walls
You that hide behind desks
I just want you to know
I can see through your masks.

You that never done nothin'
But build to destroy
You play with my world
Like it's your little toy
You put a gun in my hand
And you hide from my eyes
And you turn and run farther
When the fast bullets fly.

Like Judas of old
You lie and deceive
A world war can be won
You want me to believe
But I see through your eyes
And I see through your brain
Like I see through the water
That runs down my drain.

You fasten all the triggers
For the others to fire
Then you set back and watch
When the death count gets higher
You hide in your mansion'
As young people's blood
Flows out of their bodies
And is buried in the mud.

You've thrown the worst fear
That can ever be hurled
Fear to bring children
Into the world
For threatening my baby
Unborn and unnamed
You ain't worth the blood
That runs in your veins.

Come you masters of war
You that build the big guns
You that build the death planes
You that build all the bombs
You that hide behind walls
You that hide behind desks
I just want you to know
I can see through your masks.

You that never done nothin'
But build to destroy
You play with my world
Like it's your little toy
You put a gun in my hand
And you hide from my eyes
And you turn and run farther
When the fast bullets fly.

How much do I know
To talk out of turn
You might say that I'm young
You might say I'm unlearned
But there's one thing I know
Though I'm younger than you
That even Jesus would never
Forgive what you do.

Let me ask you one question
Is your money that good
Will it buy you forgiveness
Do you think that it could
I think you will find
When your death takes its toll
All the money you made
Will never buy back your soul.

And I hope that you die
And your death'll come soon
I will follow your casket
In the pale afternoon
And I'll watch while you're lowered
Down to your deathbed
And I'll stand over your grave
'Til I'm sure that you're dead.

Ειρήνη: αυτονόητη;

Οι περισσότεροι άνθρωποι των πολιτισμένων χωρών θεωρούν την ειρήνη ως κάτι εντελώς φυσικό. Είναι αυτό όμως αλήθεια; Η απάντηση είναι όχι. Στην πραγματικότητα, ακόμη και σήμερα, τον 21ο αιώνα, σε πολλές περιοχές της Μέσης Ανατολής επικρατεί πόλεμος που έχει θύματα εκατομμύρια αθώους ανθρώπους. Άρα, μήπως όλοι μας πρέπει να σκεφτούμε πόσο τυχεροί είμαστε που για εμάς η ειρήνη είναι αυτονόητη, ενώ συγχρόνως να αναλογιστούμε όλα αυτά που υπομένουν αυτοί που βιώνουν τον πόλεμο;

Αρχικά, οφείλουμε όλοι να παραδεχτούμε ότι στον πόλεμο δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι, καθώς όλοι όσοι εμπλέκονται σε αυτόν έχουν απώλειες. Για παράδειγμα, ο πόλεμος προκαλεί υλικές και πολιτισμικές καταστροφές, καθώς όλα τα κτήρια, τα μνημεία, τα έγγραφα και γενικότερα οποιοδήποτε στοιχείο πολιτισμού καταστρέφεται. Ακόμη, η ιδεολογία και οι αξίες των ανθρώπων χάνονται διότι το μόνο που προσπαθούν είναι να επιβιώσουν, γίνονται έτσι καχύποπτοι με όλους και με όλα. Επιπλέον, οι συνθήκες που αναγκάζονται να ζουν είναι άθλιες και ανθυγιεινές, ενώ παράλληλα η έννοια του κράτους σταματά να υπάρχει και καμία παραγωγική δραστηριότητα δεν συνεχίζεται.

Όλα αυτά όμως δεν είναι τίποτα μπροστά στη χειρότερη συνέπειά του, δηλαδή την απώλεια της ανθρώπινης ζωής. Αναλυτικότερα, οι άνθρωποι που βιώνουν τον πόλεμο είτε τραυματίζονται παντοτινά, σωματικά και ψυχικά,

είτε σκοτώνονται άδικα, ενώ σπανίως κατορθώνουν να επιβιώσουν. Εύκολα, λοιπόν, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι ο πόλεμος το μόνο που προκαλεί είναι πολύ πόνο, καταστροφές και απόλυτο χάος.

Όλα αυτά έρχονται σε απόλυτη αντίθεση με τα αγαθά που μας παρέχει η ειρήνη. Για να γίνουμε πιο σαφείς, όταν δεν είμαστε σε περίοδο πολέμου τα πάντα λειτουργούν πιο αρμονικά. Οι πολίτες εργάζονται για να επιβιώσουν και έχουν ψυχική ισορροπία, εφόσον δεν χρειάζεται να πολεμούν για τη ζωή και τις αξίες

τους. Επιπροσθέτως, αναπτύσσονται σχέσεις εμπιστοσύνης, καθώς δεν υπάρχουν σημαντικοί λόγοι να φοβούνται, ενώ όλοι έχουν πρόσβαση στην παιδεία, με αποτέλεσμα να μεγαλώνει το μορφωτικό επίπεδο της χώρας. Επίσης, οι συνθήκες υγιεινής στις οποίες ζουν οι πολίτες είναι πολύ καλύτερες, ανεβάζοντας έτσι το βιοτικό επίπεδο. Αξίζει να αναφέρουμε και την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Ειδικότερα, οι άνθρωποι καθώς ζουν ειρηνικά αφοσιώνονται σε παραγωγικές εργασίες.

Αναντίρρητα, λοιπόν, η ειρήνη έχει μόνο οφέλη, τα οποία αν χρησιμοποιηθούν σωστά μπορούν να δώσουν μια γενικότερη ανάπτυξη σε όλη την κοινωνία. Συνοψίζοντας, καθώς η ειρήνη δεν είναι κάτι εντελώς δεδομένο, πρέπει όλοι μας να αγωνιστούμε για την επικράτησή της ενώ συγχρόνως έχουμε ηθικό καθήκον να σεβόμαστε και να συμπονούμε τους ανθρώπους που έχουν βιώσει τον πόλεμο.

Εύη Μπέλλου, Γ' Γυμνασίου

Τι κάνει ένα προσφυγόπουλο σε ελληνικό σχολείο;

Ο ρατσισμός είναι ένα συχνό φαινόμενο που μαστίζει τις σύγχρονες κοινωνίες. Σύμφωνα με τις ρατσιστικές αντιλήψεις, μια κοινωνική ομάδα θεωρεί μια άλλη κατώτερη, επικαλούμενη τη δήθεν ανωτερότητά της σε θέματα καταγωγής, θρησκείας και αντιλήψεων. Πολύ συχνά άνθρωποι πέφτουν θύματα ρατσιστικών συμπεριφορών στο σχολείο και σε άλλους χώρους. Ο ρατσισμός αποτελεί μια μελανή σελίδα στην ιστορία της ανθρωπότητας, καθώς διαλύει τις ανθρώπινες σχέσεις και πολλές φορές οδηγεί στον πόλεμο. Ας μην ξεχνάμε τις καταστροφικές συνέπειες του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και της αποικιοκρατίας, που στηρίχτηκαν σε ρατσιστικό υπόβαθρο. Το φαινόμενο του ρατσισμού στις μέρες μας βρίσκεται σε έξαρση, μιας και ένα μεγάλο κύμα προσφύγων έχει καταφτάσει στη χώρα μας, διωκόμενο από τον πόλεμο που υπάρχει σε χώρες όπως η Συρία και το Αφγανιστάν. Οι άνθρωποι αυτοί αποτελούν το εξιλαστήριο θύμα που ενοχοποιείται για τα τεράστια οικονομικά και εργασιακά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ντόπιοι. >>>

Οι πρόσφυγες ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες στους καταυλισμούς και τα πρόχειρα οργανωμένα κέντρα φιλοξενίας και στερούνται βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, ένα από τα οποία είναι η μόρφωση των παιδιών. Η πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας φρόντισε για την ένταξη των προσφυγόπουλων στα ελληνικά σχολεία, η οποία όμως προκάλεσε και μεμονωμένες αντιδράσεις. Η μειοψηφία των αρνητικά προδιατεθειμένων γονέων δεν δέχτηκαν την ένταξη των νεαρών προσφύγων στο σχολείο, προτείνοντας τη διδασκαλία σε διαφορετικά κτήρια (μέχρι να γίνουν «άνθρωποι») και ως ένδειξη διαμαρτυρίας αρνήθηκαν να στείλουν τα παιδιά τους στο σχολείο ή απείλησαν με κατάληψη σχολικών μονάδων. Ακόμα εκφράστηκαν ανησυχίες σχετικά με μεταδοτικές ασθένειες που μπορεί να μεταφέρουν οι μικροί πρόσφυγες και τις πιθανές φθορές στα «ντουβάρια» και τις εικόνες των σχολείων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα σχολεία του Δήμου Ωραιόκαστρου, Βόλβης και Φιλιππιάδας.

Από την άλλη πλευρά, τα περισσότερα σχολεία αγάπησαν τους μικρούς πρόσφυγες και τους ενέταξαν στο περιβάλλον τους βοηθώντας τους να προσαρμοστούν και να δεχτούν την παρεχόμενη εκπαίδευση. Παράδειγμα προς μίμηση αποτελούν οι γονείς της Ξάνθης, αλλά και άλλων περιοχών που θεωρούν απαράδεκτο και απάνθρωπο φαινόμενο τη ρατσιστική αντιμετώπιση ιδιαίτερα απέναντι σε προσφυγόπουλα, τη στιγμή που η χώρα μας γνώρισε την προσφυγιά στο παρελθόν και σήμερα την αναγκαστική ξενιτιά των νέων επιστημόνων και μη στο εξωτε-

ρικό λόγω της οικονομικής κρίσης που μαστίζει τη χώρα μας. Επίσης, υπήρξε διαβεβαίωση από τους αρμόδιους για τον εμβολιασμό των παιδιών αυτών και για την καλή κατάσταση της υγείας τους, γεγονός που δείχνει ότι μπορούν να πάνε άφοβα στα σχολεία, χωρίς να υπάρξει ο κίνδυνος μετάδοσης κάποιας ασθένειας.

Το ενοχόμετρο δείχνει ότι ο μετανάστης/πρόσφυγας έρχεται να μας κλέψει τη δουλειά και το κινδυνόμετρο ανάβει κόκκινο. Αν είναι φτωχός, νέος, όχι λευκός και αλλόθρησκος, ο παρείσακτος που έρχεται από το εξωτερικό χαρακτηρίζεται από την πρώτη στιγμή άθλιος, ανυπάκουος, απειθάρχης. Ούτως ή αλλιώς, κι αν δεν είναι φτωχός, ούτε νέος, ούτε μελαμψός, ούτε αλλόθρησκος, πάλι οφείλουμε να είμαστε καχύποπτοι, γιατί έρχεται διατεθειμένος να δουλέψει τις διπλάσιες ώρες για τα μισά λεφτά. Ο φόβος του διαφορετικού και ο πανικός για την απώλεια της εργασίας, που είναι ένας από τους ισχυρότερους φόβους μεταξύ των φόβων που μας κυβερνούν τη σημερινή εποχή του φόβου, έχει ως αποτέλεσμα ο μετανάστης/πρόσφυγας να ενοχοποιείται για την ανεργία, για τη μείωση του ημερομισθίου και για τη δημόσια ανασφάλεια. Τα ανθρώπινα δικαιώματα καταπατώνται βάρβαρα, ο φόβος και το μίσος καταλαμβάνει τις ψυχές των ανθρώπων και ο πολιτισμός είναι υπό αμφισβήτηση.

(Η τελευταία παράγραφος είναι διασκευή από το βιβλίο του Eduardo Galeano «Καθρέφτες», «Ο διάβολος είναι ξένος»)

*Μυρτώ Κωστόγιαννη, Ιωάννα Παπίρη,
Γ' Γυμνασίου*

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Όλα τα παιδιά του κόσμου έχουν το αναφαίρετο δικαίωμα στη μόρφωση και την εκπαίδευση και το δικαίωμα αυτό προστατεύεται από τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού του Ο.Η.Ε.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την παραπάνω Σύμβαση, κάθε παιδί έχει δικαίωμα στη μόρφωση χωρίς διακρίσεις, ανεξάρτητα από τη φυλή, το χρώμα, το φύλο, τη γλώσσα, τη θρησκεία και την καταγωγή του. Όλα τα κράτη που έχουν υπογράψει τη Σύμβαση του Ο.Η.Ε. πρέπει με κάθε τρόπο να βοηθήσουν τα παιδιά και να παρέχεται σε όλα η δυνατότητα να μορφωθούν και να αποκτήσουν γνώσεις, που θα τα βοηθήσουν στη ζωή τους. Και η δυνατότητα αυτή δίνεται από τα κράτη με τη δημόσια δωρεάν παιδεία, με τη λειτουργία, δηλαδή, δημόσιων σχολείων.

Τα τελευταία χρόνια, κυρίως λόγω των πολέμων που ξεσπούν σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, χιλιάδες προσφυγόπουλα μεταναστεύουν σε άλλες χώρες. Τα παιδιά αυτά δικαιούνται να πάνε στο σχολείο στις νέες τους πατρίδες και να έχουν ίδια και ίσα δικαιώματα με τα υπόλοιπα παιδιά.

Η πληθώρα των παιδιών που έρχεται στη χώρα μας προκαλεί κάποια προβλήματα στην κοινωνία, αφού δεν είχαμε συνηθίσει τέτοιες καταστάσεις. Πολλοί γονείς ανησυχούν και δεν θέλουν τα προσφυγόπουλα στο σχολείο που πηγαίνουν τα παιδιά τους και ζητούν τον αποκλεισμό τους από τα δημόσια σχολεία.

Η γνώμη μου είναι ότι οι γονείς δεν πρέπει να προχωρούν σε τέτοιες ενέργειες και να στερούν το δικαίωμα της μόρφωσης σε κάποια παιδιά, επειδή χωρίς να το θέλουν βρέθηκαν σε άλλους τόπους. Θα πρέπει να τα αγαπήσουμε, να τα αγκαλιάσουμε και να αφήσουμε σε αυτά ορθάνοιχτες τις πόρτες των σχολείων μας.

Αννα Φώτου, Β' Γυμνασίου

Τέτοιες ενέργειες δεν ταιριάζουν στη χώρα μας, που θεωρείται κοιτίδα της δημοκρατίας και του πολιτισμού. Αυτά τα παιδιά ήρθαν στη χώρα μας στερούμενα την πατρίδα και τα σπίτια τους, είτε λόγω εμπόλεμης κατάστασης είτε για οικονομικούς λόγους. Τέτοιες ενέργειες, λοιπόν, ντροπιάζουν τη χώρα μας, αφού ο ρατσισμός δεν μας ταιριάζει.

Ας καταδικάσουμε και ας απομονώσουμε αυτές τις ενέργειες για να μην μπει στις ψυχές των παιδιών το μίσος για τη διαφορετικότητα και ας φροντίσει το κράτος να έχει τις σωστές υποδομές για την εκπαίδευσή τους.

Σταύρος Πρέντζας, Β' Γυμνασίου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΝΘΕΤΕΣ

Ο Σταύρος Ξαρχάκος

γεννήθηκε στις 14 Μαρτίου του 1939 στην Αθήνα, όπου και μεγάλωσε. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες συνθέτες του έντεχνου τραγουδιού. Σπούδασε στο Ωδείο Αθηνών και συνέχισε στο Παρίσι και στο Julliard School of Music της Νέας Υόρκης. Έχει γράψει τραγούδια σε περισσότερους από 42 δίσκους, μουσική για 21 ταινίες και 15 τηλεοπτικές παραγωγές. Ακόμα, έχει συνθέσει μουσική για αρχαία τραγωδία, δράματα και διεθνή μπαλέτα. Έχει βραβευτεί πολλές φορές σε κινηματογραφικά και μουσικά φεστιβάλ, όπως το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Το Μάιο του 1994 ανακηρύχθηκε Διδάκτωρ Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Adelphi της Νέας Υόρκης. Στις αρχές του 1995 ανέλαβε την καλλιτεχνική διεύθυνση της «Κρατικής Ορχήστρας Ελληνικής Μουσικής» (ΚΟΕΜ).

Ο Μάρκος Βαμβακάρης υπήρξε ιδιαίτερα σημαντικός Έλληνας συνθέτης του ρεμπέτικου τραγουδιού, αφού θεωρείται και ο «Πατριάρχης» του ρεμπέτικου, καθώς έκανε γνωστό το είδος λόγω της μεγάλης επιτυχίας που είχαν τα δυσκογραφήματα τραγούδια του.

Γεννήθηκε στις 10 Μαΐου του 1905 στο συνοικισμό Σκαλί της Άνω Χώρας της Σύρου από οικογένεια Καθολικών. Οι γονείς του ήταν φτωχοί αγρότες και ήταν ο πρωτότοκος από έξι αδέρφια. Λόγω της οικονομικής κατάστασης της οικογένειάς του, ο Βαμβακάρης αναγκάστηκε να αφήσει το σχολείο και να εργαστεί ως λούστρος, εφημεριδοπώλης, εργάτης σε κλωστήρια, βοηθός σε οπωροπωλεία κ.ά. Τα ηχογραφημένα τραγούδια του Βαμβακάρη υπερβαίνουν τα 200. Η πλειοψηφία αυτών ηχογραφήθηκε σε δίσκους 78 στροφών μεταξύ των ετών 1933 και 1956. Από το 1932 μέχρι το 1960 ηχογράφησε 149 τραγούδια δικής του σύνθεσης και 220 ως ερμηνευτής. Ο Μάρκος Βαμβακάρης απεβίωσε στις 8 Φεβρουαρίου του 1972 σε ηλικία 66 ετών, στο διαμέρισμα όπου κατοικούσε στη Νίκαια, συνεπεία νεφρικής ανεπάρκειας που του δημιούργησε ο σακχαρώδης διαβήτης.

Ζένια Ρούσσου, Γ' Γυμνασίου

Ambient (ατμοσφαιρικό μουσικό είδος)

Το παρακάτω άρθρο αποτελεί εισαγωγή γύρω από τη μουσική ambient. Με μια σύντομη ιστορική αναδρομή θα καταλήξουμε στο τι ορίζεται ως "ambient", και θα εστιάσουμε σε μερικά είδη ξεχωριστά, με αρκετές μουσικές προτάσεις για όσους ενδιαφέρονται πάνω στο θέμα.

Ιδρυτής της θεωρείται ο **Brian Eno**, (Άγγλος μουσικός, παραγωγός και θεωρητικός της ηλεκτρονικής μουσικής) παρ' όλο που η ambient μουσική υπήρχε και πριν από αυτόν. Ο ίδιος είχε δηλώσει ότι είχε επηρεαστεί από τον **Erik Satie** (Γάλλος συνθέτης του 20ού αιώνα). Πριν από τον **Eno** αξίζει να αναφερθούν ονόματα, όπως οι **Tangerine Dream** (γερμανικό συγκρότημα ηλεκτρονικής μουσικής του '67) και ο **Klaus Schulze** (Γερμανός συνθέτης).

Ο **Brian Eno** ήταν ο πρώτος που χρησιμοποίησε τον όρο "ambient" για να προσδιορίσει το συγκεκριμένο είδος. Χρησιμοποίησε αυτήν τη λέξη για να περιγράψει έναν ήχο που δημιουργεί μια ατμόσφαιρα, η οποία βάζει τον ακροατή σε μια διαφορετική ψυχολογική κατάσταση, βασιζόμενος στον λατινικό όρο "**ambire**", ο οποίος σημαίνει "**να περικλείσεις**".

Συγκεκριμένα ο **Eno** εφηύρε τον όρο "ambient music" στα μέσα του '70 για να περιγράψει τη μουσική που μπορεί είτε να ακουστεί με όλη την προσοχή του ακροατή, είτε να αγνοηθεί εξίσου εύκολα. Η ambient πρέπει να έχει την ικανότητα να αντιπροσωπεύσει πολλά επίπεδα μουσικής ακρόασης, ανάλογα με την προσοχή που θέλει να δώσει ο ακροατής και να μπορεί να είναι "αγνοήσιμη" όσο και ενδιαφέρουσα.

Ένας κοντινός πρόγονος της ambient είναι και η **kraut σκηνή**. Πέρα από τις σχέσεις ανάμεσα στις δύο, έχουν υπάρξει και κάποια **Field Recordings** (εγγραφές ήχων από το περιβάλλον), όπως για παράδειγμα το **The Pool K III** του **Brion Fysin** (Γάλλος ζωγράφος), το οποίο είναι ηχογραφήσεις από πισίνα και συνθέσεις διάφορων άγνωστων μουσικών, ηχογραφημένο στα τέλη του '50.

Πολύ σημαντικοί στη σκηνή της ambient είναι επίσης οι **Steve Roach** (Αμερικανός συνθέτης), **Robert Rich** (Αμερικανός μουσικός) και **Vidna Obmana** ή αλλιώς **Dirk Serries** (Βέλγος συνθέτης), καθώς διαμόρφωσαν έναν ήχο ο οποίος ζει μέχρι σήμερα, τόσο από τους ίδιους, όσο και από νεότερους ambient καλλιτέχνες επηρεασμένους από αυτήν τη σκηνή, όπως για παράδειγμα ο **Vir Unis** >>>

Γιάννης Χαρούλης

Ο Γιάννης Χαρούλης, γεννημένος στο Λασιθί της Κρήτης στις 13 Ιανουαρίου του 1981, είναι Έλληνας μουσικός και ερμηνευτής που ασχολείται με την έντεχνη, τη ροκ και την Κρητική παραδοσιακή μουσική. Έχει ηχογραφήσει τρεις προσωπικούς δίσκους, ένας εκ των οποίων έγινε χρυσός και ένα δίσκο με ζωντανή ηχογράφηση, ο οποίος ανέ-

βηκε στο νούμερο 1 των Ελληνικών μουσικών chart. Έχει συνεργαστεί με πολλούς μουσικοσυνθέτες και τραγουδιστές, είτε δισκογραφικά είτε σε μουσικές σκηνές και συναυλίες.

Η πρώτη επαφή του Γιάννη Χαρούλη με τη μουσική ήταν σε ηλικία 6 ετών όταν ο πατέρας του, γλύπτης στο επάγγελμα, του έδειξε πώς να παίζει μαντολίνο. Λίγο αργότερα απέκτησε το πρώτο του λαούτο και ξεκίνησε τη μελέτη της Κρητικής παραδοσιακής μουσικής. Από την ηλικία των 15 ετών ξεκίνησε να εργάζεται ως οργανοπαίκτης σε τοπικά πανηγύρια.

Στην Αθήνα εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 2002, ως προσκεκλημένος του Χρήστου Θηβαίου σε μια συναυλία αφιέρωμα στο Νίκο Ξυλούρη, στο Θέατρο του Λυκαβηττού. Το 2003 κυκλοφόρησε ο πρώτος προσωπικός δίσκος του Γιάννη Χαρούλη, με τίτλο «Γύρω μου και εντός», με συνθέτη τη Μιχάλη Νικολούδη και παραγωγό τη Μιχάλη Κουμπιό. Ο δεύτερος προσωπικός του δίσκος, με τίτλο «Χειμωνανθός», κυκλοφόρησε το Νοέμβριο του 2006 σε παραγωγή του Μάνου Ξυδού. Το 2010 ηχογράφησε δύο τραγούδια σε μουσική του Μίνα Μάτσα, τα οποία συμπεριλήφθηκαν στο soundtrack της τηλεοπτικής σειράς «Το Νησί». Το Μάιο του 2012 κυκλοφόρησε το τρίτο του

άλμπουμ «Μαγγανιές», σε τραγούδια του Θανάση Παπακωνσταντίνου, για το οποίο του απονεμήθηκε το βραβείο του χρυσού δίσκου. Τέλος, ο Γιάννης Χαρούλης έχει τραγουδήσει σε πολλούς δίσκους άλλων καλλιτεχνών.

Ο Γιάννης Χαρούλης στην Λευκάδα

Το καλοκαίρι του 2016, και συγκεκριμένα στις 16 Αυγούστου, ο Γιάννης Χαρούλης έδωσε μια εξαιρετική συναυλία στην κοντινή για εμάς Λευκάδα. Αυτή η συναυλία πραγματοποιήθηκε στο Ανοιχτό Θέατρο Λευκάδας, το οποίο αποδείχθηκε μικρό μπροστά στους χιλιάδες θαυμαστές του, που είχαν πάει να τον δουν, όχι μόνο από τη Λευκάδα αλλά και από τις γύρω περιοχές. Η συναυλία αυτή ενθουσίασε το κοινό, με αποτέλεσμα να τελειώσει αρκετή ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Τέλος, περιελάμβανε τραγούδια από τους δίσκους του, αλλά και διασκευές τραγουδιών άλλων συνθετών.

Παρασκευή Γεωργίου, Ευδοξία Τόλιου, Γ' Γυμνασίου

(Αμερικανός συνθέτης).

Το πρώτο ηλεκτρονικό album ambient κυκλοφόρησε το 1978 και στις αρχές του '80 έγινε η απαρχή ολόκληρου μουσικού ρεύματος, από καλλιτέχνες-πρωτοπόρους της ambient, όπως οι **Steve Roach**, **Michael Stearns**, **Robert Rich**, **Vidna Obmana**, **Ian Boddy** και αργότερα στις αρχές του '90 από μουσικούς, όπως οι **Geir Jusseu (Biosphere)**, **Pete Namlook** και **Alio Die**. Αρκετοί από αυτούς, μέχρι και σήμερα, γράφουν μουσική σχεδόν ίδιου στυλ και φιλοσοφίας, ενώ έχει εμφανιστεί και ένα πιο σύγχρονο παρόμοιο ρεύμα με σημαντικότερο καλλιτέχνη τον **Vir Unis**, αλλά και ονόματα όπως **Telomere**, **Deepspace**, **ISHQ** aka **Matt Hilier** και **Tom Heasley** είναι επίσης πολύ σημαντικά.

Όλα τα παραπάνω είναι ως επί το πλείστον **beatless** με μερικές εξαιρέσεις που έχουν το **tribal** στοιχείο (**tribal ambient**) ή πολύ διακριτικά **beats**, (η "πραγματική" ambient είναι **beatless**), ενώ ταυτόχρονα ανήκουν σε γενικές γραμμές στην **drone**. **Drone** ονομάζεται μια νότα μεγάλης διάρκειας που επαναλαμβάνεται ή ένας ήχος, ίσως σύντομης χρονικής διάρκειας, που επαναλαμβάνεται συνεχώς. Τα **drones** σχετίζονται και με το βυζαντινό ισοκράτημα.

Περίπου στις αρχές του '90 εμφανίστηκαν κάποιες διαφοροποιήσεις της ambient, οι οποίες περιελάμβαναν την ενσωμάτωση και την επεξεργασία της σε άλλα μουσικά είδη, όπως το **techno** ή το **IDM** και γενικότερα **electronica**: **Boards Of Canada**, **Autechre** (3 πρώτα albums) και **Future Sound Of London** με κυρίαρχο το άλμπουμ **Ciforms** (βρετανικά μουσικά συγκροτήματα). Αξίζει να αναφερθεί και το **Minimal Techno/Ambient**, με ονόματα όπως του **Plastikman** (project του Rihie Hawtin) ή το **minimal** του **Alva Noto** (Γερμανός μουσικός).

Στα τέλη του '90 άρχισε να εμφανίζεται το **psytrance/psybient** από καλλιτέχνες της **psy/goa trance** σκηνής. Μερικά σημαντικά ονόματα αυτής της σκηνής, είναι οι **Solar Fields** (μουσικός και καλλιτέχνης), **Aes Dna**, **Galaxy (Boris Blenn aka Electric Universe** στο **psy/goa trance project** του) και **Matt Hilier** και το project **ISHQ**.

Μετά έρχεται η **dark ambient**, με ονόματα όπως των **Brian Lustmord** (Βρετανός μουσικός), **Robert Rich** και αργότερα **Raison D'Et're**, η οποία έχει σχέση και με **industrial/rhythmic noise**.

Τέλος, η **experimental ambient** η οποία είναι **beatless**, αλλά βασίζεται κυρίως σε βαβουριάρικα εφέ. Δύο πολύ καλές μπάντες/projects είναι οι **Shaolin Wooden Men (Binary Input To Flesh Antenna)** και **Shapeshifter (Reticulum Flux)**. Αλλά ως υποείδος παρουσιάζεται μαζί με την **glitch/IDM**.

Έλενα Παβέλη, Β' Λυκείου

Στη Διαπασών ο ... Δημήτρης Τζάρας

Γεννημένος το 1928, γόνος δύο μεγάλων μουσικών οικογενειών, μιας και η μητέρα του προερχόταν από την οικογένεια Τζέμου, ο Δημήτρης Τζάρας, υιός του περίφημου κλαριντζή της Ηπείρου Νίκου Τζάρα, από μικρός γνώρισε τη βιοπάλη και αναπόφευκτα... τη μουσική. Συγκεκριμένα, την πλούσια δημοτική μουσική παράδοση της Πρέβεζας. Από τα εφηβικά του χρόνια θα αρχίσει την επαγγελματική του δράση στην ευρύτερη περιοχή της δυτικής Ελλάδος με βασικό του όργανο το κλαρίνο. Η κάθοδός του στην Αθήνα θα τον φέρει κοντά στους ανθρώπους του λαϊκού τραγουδιού, με τους οποίους θα συνεργαστεί όχι μόνο ως οργανοπαίκτης αλλά και ως συνθέτης. Το μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα της δεκαετίας του '50 θα τον πάρει μαζί του, όπως και πολλούς άλλους Έλληνες μουσικούς, στην Αμερική.

Εκεί θα αρχίσει μια δεύτερη καριέρα, σε όλες τις πολιτείες με

ισχυρό το στοιχείο της Ελληνικής ομογένειας. Θα κατασταλάξει στη Φλόριντα για αρκετές δεκαετίες μέχρι να επιστρέψει ξανά στην πόλη από όπου ξεκίνησε, την Πρέβεζα.

Στα χρόνια της πολύχρονης καριέρας του θα συνεργαστεί με τους Στέλιο Καζαντζίδη, Γιάννη Παπαϊωάννου, Καίτη Γκρέου, Μαρινέλλα, Τάκη Μπίνη, Γιώτα Λύδια, Στράτο Διονυσίου και πολλούς άλλους τραγουδιστές σε Ελλάδα και Η.Π.Α., ενώ θα ηχογραφήσει τραγούδια του στις εταιρείες Columbia, Odeon και Fidelity. Στην Αμερική θα γνωρίσει και θα συνεργαστεί με τους Ιορδάνη Τσομίδα, Γιάννη Τατασόπουλο και Σταύρο Τζουανάκο, όπου θα διαπρέψουν κατά τις δεκαετίες '60 και '70 ως συνθέτες και ως μπουζουκτσήδες.

Η επαφή μαζί του, ο λόγος του και οι εικόνες του σπιτιού του υπήρξαν ένα μάθημα μουσικής διαφορετικό από τα άλλα. Ακολουθούν κάποια χαρακτηριστικά αποσπάσματα της εκτενούς συνέντευξης που μας παραχώρησε ευγενικά στο σπίτι του, ένα βροχερό απόγευμα.

Κύριε Τζάρα, κατάγεστε από μια μεγάλη μουσική οικογένεια. Τι μπορείτε να μας πείτε για αυτή;

Πολλά. Η μουσική παράδοση παραδόθηκε από τον πατέρα μου. Τον πατέρα μου, εδώ, εκείνα τα χρόνια που ήταν μικρός, είκοσι χρονών, και άλλα παιδιά, τους επιστρατεύανε Γάλλοι και έκανε στο γαλλικό στρατό με τον πόλεμο τότε με την Τουρκία. Κι έτσι ο Τζάρας έφυγε από την Ήπειρο, από τα μοιρολόγια και από τα κλαψιάρικα αυτά τα κλέφτικα, υποτονικά τραγούδια που είχαμε και βρήκε ρυθμούς. Ρυθμούς από τη Γιουγκοσλαβία, που πέρασαν στη Βουλγαρία, στη Ρουμανία, έμαθε και το σαντούρι που έπαιζαν οι Ρουμάνοι με τους Ούγγρους. Και είχε και αδερφή παντρεμένη στην Κωνσταντινούπολη. Οπότε, όταν απολύθηκε πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Εν τω μεταξύ, είκοσι χρονών παιδί άρπαξε όλα τα Βαλκάνια και έπαιζε με εφάμιλλους τουρκικά -γιατί έπαιζαν τουρκικά μέχρι εδώ. Τότε δεν είχαμε αυτά τα βλάχικα που έχουμε σήμερα. Λοιπόν, έρχεται ο Τζάρας, κάνει εδώ δύο γαμπρούς, λαουτιέρηδες. Οι πιο καλοί λαουτιέρηδες που υπήρχαν. Ήταν ο Λάζαρος ο Ρούβας, αυτός τραγουδάει και τον πρώτο *Σελίμπεη* το 1925 με 1930. Οι Τούρκοι που ήκμαζαν εδώ, άρχισαν να φέρνουν καφε-αμάν, που είναι τα σημερινά κα-

μπαρέ, όπου υπήρχαν χορεύτριες. Ποιος όμως να παίξει για να χορέψουν αυτές; Μόνο ο Τζάρας ήξερε για να παίξει. Ζήλεψαν και οι Αγρινιώτες και κάνανε ένα καφε-αμάν, ο λεγόμενος *Μόσχος*, αλλά *Φουσκομπούκα* τον ξέρουμε. Ποιος να παίξει πάλι σε αυτό; Τον Τζάρα καλέσανε! Αυτές οι μελωδίες που έφερε ο πατέρας μου διαδόθηκαν στην Αιτωλοακαρνανία, στο Ξηρόμερο... Ανοίγουν άλλα καμπάρé στην Πάτρα, ποιος θα πάει να παίξει; Ο Τζάρας πάλι!

Αυτά είναι όλα προπολεμικά;

Ναι, παιδί μου.

Εσείς πότε γεννηθήκατε;

Το 1928.

Και πότε ασχοληθήκατε με τη μουσική;

Το 1943. Ήξερα τα όργανα, αλλά το 1943 άρχισα να βγαίνω σαν επαγγελματίας, με βασικό όργανο το κλαρίνο. Τότε όμως με την Κατοχή πέσανε μπουζουκτσήδες. Εδώ

ήρθε ο Σαμιωτάκης (Κώστας Ρούκουνας) με το Δημήτρη Ατραϊδη και κάνανε τραπέζι. Ζητήσανε να δουν το Τζαρόπουλο, έτσι με φωνάζανε τότε. Εγώ τότε ασχολιόμουν με τα ψάρια, πούλαγα φυσιτικά, εφημερίδες για να πάρω κανα φράγκο. Θελήματα έκανα στο χασάπη τον κουμπάρο μου να πάω στο δικηγόρο κανένα ψώνιο. Δεν είχε πολλές δουλειές στην Πρέβεζα και εγώ έπρεπε να πάω στον Άγιο

Θωμά στο πανηγύρι, στα Φλάμπουρα και στο Μιχαλίτσι. Δεν είχα άλλη περιφέρεια. Άντε και λίγο στη Βόνιτσα και στη Ζαβέρτα, και λίγο στην Αμφιλοχία και σιγά σιγά φτάνω στο Αγρίνιο, και λέω στη μάνα μου ότι στο Αγρίνιο έχει πιάτσα μεγάλη. Εκεί θα πάω, δεν κάνει η Πρέβεζα για μένα τώρα άλλο. Και πήγα στο Αγρίνιο και έπιασα όλες τις καλές δουλειές και για δεύτερο κλαρίνο πήρα τον πατέρα του Βασιλόπουλου. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος. Για να γίνω επαγγελματίας έπρεπε πρώτα να πάω σε έναν καλό δάσκαλο, τον Τουρκοβασίλη (Βασίλης Μπεσίρης).

Θεωρείτε πως η Πρέβεζα έχει παραδοσιακό τραγούδι;

Πώς; Δεν έχει η Πρέβεζα παραδοσιακό τραγούδι;

Ωραία. Και ποιες είναι οι ομοιότητες και οι διαφορές με τα άλλα μέρη της Ελλάδας;

Είναι ότι ο πατέρας μου έπιασε τη βυζαντινή μουσική και όχι την Τούρκικη. Μπορεί να είναι Τούρκικες οι φράσεις, αλλά έχει το Βυζάντιο μέσα του της Αιγύπτου. Και εγώ αυτό έχω. Και έχω και δίσκο που γράφω μεσογειακές μελωδίες. Λίγο Σπανιόλικο, λίγο Τούρκικο, λίγο Αράβικο.

Κύριε Τζάρα, υπάρχουν οργανικά κομμάτια από εδώ;

Ασφαλώς. Η Παπαδιά από εδώ είναι. Ο Σελίμπεης από εδώ είναι. Το Πρεβεζάνικο, τα Κλάματα, η Γκόλφο, Ας παν' να δουν τα μάτια μου...

Ζήσατε πάρα πολλά χρόνια στην Αμερική. Πώς ήταν η επαγγελματική σας ζωή; Με τι είδος μουσικής ασχοληθήκατε; Είχε απήχηση αυτό το είδος στην Αμερική;

Εγώ επειδή ήμουν γνωστός εδώ και στα κέντρα που δούλευα, έρχονταν διάφοροι Αμερικάνοι και διασκεδάζαν. Άνοιξαν κέντρα και κοίταζαν ποιοι ήταν ξακουστοί εδώ στην πατρίδα. Η Αμερική ήταν γεμάτη επαρχία, δεν ήταν από το Κολωνάκι. Από τα χωριά μας ήταν, άρα ο κόσμος αγαπούσε και το δημοτικό και το λαϊκό τραγούδι. Στις πολιτείες που πήγαινα εγώ, έβλεπα πολύ ελληνισμό. Και λέω, «πού θα καταλήξω τώρα;». Έξι μήνες στο Χόλυγουντ, τρεις μήνες στο Σαν Φρανσίσκο, τρεις στη Βοστώνη, τρεις στη Νέα Υόρκη, δύο χρόνια στο Σικάγο... κάπου έπρεπε να καταλήξω. Να φτιάξω ένα σπιτικό. Καταλήγω στη Φλόριντα, μια και με ρωτήσατε. Στη Φλόριντα ήταν νησιώτες εκεί. Από την Κάλυμνο, από την Κω, τη Ρόδο και από τη Σύμη μερακλήδες όμως, όπως εμείς οι Πρεβεζάνοι. Με τα ουζάκια, με τα καφενεία τους. Με κάνανε να παίζω καλύτερα από ό,τι έπαιζα.

Για την Αμερική πότε φύγατε και συνολικά πόσο καιρό μείνατε εκεί περίπου;

Για την Αμερική έφυγα γύρω στο 1958 με 1959 που ήταν το πρώτο μου ταξίδι και έμεινα εκεί πενήντα με εξήντα χρόνια. Πηγαίνοερχόμουν κάθε τρία χρόνια, αλλά εντάξει...

Γενικά συνεργαστήκατε με καλλιτέχνες που έρχονταν από την Ελλάδα στην Αμερική. Με ποιους παίξατε εκεί;

Το σπίτι του κ. Τζάρα, ένα μικρό μουσείο λαϊκής και παραδοσιακής μουσικής, που κρύβει μέσα του μια μεγάλη ιστορία...

Με πολλούς, αλλά δεν θα τους ξέρετε. Με τον Ιορδάνη Τσομίδα, το Γιάννη Παππαϊωάννου, τον Καλλέργη. Έκανα πολλές κρουαζιέρες με τη Γιώτα Λύδια και το Δημήτρη Ζάχο. Ταξιδέψαμε σε όλο τον Καναδά και φτάσαμε μέχρι τη Βικτώρια του Καναδά. Έχω συνεργαστεί με το Νίκο Νομικό, την Τζίνα Σηπλιωτοπούλου και τον αδερφό του Καζαντζιδη, το Στάθη, το Χατζηηρήστο τον ηθοποιό, με τον Γκιωνάκη, έχω παίξει πάλι με τον Παπαγιαννόπουλο, με τον Κούρκουλο...

Ηχογραφήσατε συστηματικά εδώ ή στην Αθήνα; Εδώ.

Πιο πολύ γράψατε τραγούδια για λαϊκούς τραγουδιστές;

Μάλιστα. Δεν έπαιρνα για δημοτικά. Βέβαια έκανα και μερικά δημοτικά.

Τώρα πλέον τι κάνετε;

Τώρα θέλω να φτιάξω ένα μουσείο και να πεθάνω. Για τα παιδιά θα τα κάνω όλα αυτά τα πράγματα. Έχω και καινούργια μέθοδο να φτιάχνουν μπουζουκάκια τα παιδιά, (εσείς στο Λύκειο τουλάχιστον, που είστε παιδιά μεγάλα) από φάμπερ-γκλας, μπουζούκια και μπαγλαμάδες, γιατί άμα πας να πάρεις ένα ξύλινο μπαγλαμά θα χρειαστείς 200 ευρώ, ενώ αυτά με το φάμπερ-γκλας στοιχίζουν μόνο 20 με 50 ευρώ.

Και τα όργανα; Είχατε αρχίσει από παλιά να συλλέγετε;

Όχι. Τα περισσότερα είναι από το σόι μου. Ο πατέρας της μάνας μου έπαιζε βιολί. Έχω και του πατέρα μου και του παππού μου το κλαρίνο. Μετά έχω και κάτι όργανα που τα έχω φτιάξει εγώ, γιατί έγραφα τραγούδια και έτσι έφτιαχνα τα όργανα για να εξετάζω την ακουστική. ■

Αποστολία Ντάκουλα, Νάντια Παππά,
Γ' Γυμνασίου
Αλίκη Τσόκα, Α' Λυκείου

Ελληνικός Κινηματογράφος

Ο ελληνικός κινηματογράφος ξεκίνησε τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα, με μικρό αριθμό ταινιών μέχρι το 1940 (35 κατά προσέγγιση). Η άνθισή του άρχισε μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με 4-7 ταινίες το χρόνο μέχρι το 1950 και σταδιακά η παραγωγή αυξήθηκε μέχρι και τις 60 ταινίες το 1960, ενώ η χρυσή εποχή του ελληνικού κινηματογράφου ήταν από το 1960 μέχρι το 1973 φτάνοντας μέχρι τις 97 ταινίες το χρόνο. Από το 1974 μέχρι σήμερα η παραγωγή κυμαίνεται σε πολύ μικρότερα επίπεδα από 10 ταινίες μέχρι 40 ταινίες το χρόνο.

Οι πρώτες κινηματογραφικές κινήσεις στον ελληνικό χώρο θεωρούνται εκείνες του Βρετανού δημοσιογράφου Frederic Villiers στη διάρκεια του πολέμου του 1897. Το 1906 κινηματογραφείται μια ταινία μικρού μήκους της Μεσολυμπιάδας που διεξήχθη τότε. Επρόκειτο για ταινία γυρισμένη με απλά τεχνικά μέσα, ωστόσο δεν έλειπαν και ορισμένα στοιχειώδη καλλιτεχνικά γνωρίσματα. Ένα χρόνο αργότερα, το (1907) έγινε μια ακόμη ταινία του είδους αυτού, που παρουσίαζε τον εορτασμό της ελληνικής Εθνικής επετείου.

Το 1911 ιδρύθηκε η πρώτη κινηματογραφική εταιρία, η *Αθηνή Φιλμ*, του Σπυρίδωνα Δημητρακόπουλου, και γύρισε τις πρώτες κωμωδίες.

Πολλοί είναι οι ηθοποιοί που ξεχώρισαν στον ελληνικό κινηματογράφο και πολλές ταινίες στις οποίες πρωταγωνιστούν παίζονται μέχρι και σήμερα καθημερινά στην τηλεόρασή μας.

Η **Αλίκη Βουγιουκλάκη** γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου

του 1934 και ήταν μια από τις πιο δημοφιλείς Ελληνίδες ηθοποιούς. Το 1952 έδωσε κρυφά από την οικογένειά της εξετά-

σεις στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, από την οποία αποφοίτησε τρία χρόνια μετά. Προτού ακόμη αποφοιτήσει από τη Σχολή, ξεκίνησε τη σταδιοδρομία της στο θέατρο. Ο πρώτος της θεατρικός ρόλος ήταν στο έργο *Κατά Φαντασίαν Ασθενής*, το 1953, και η πρώτη της κινηματογραφική εμφάνιση έγινε στην ταινία *Το Ποντικάκι*, το 1954. Το 1960 κέρδισε το βραβείο ερμηνείας Α' Γυναικείου ρόλου στο 1ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την ερμηνεία της στην ταινία *Μανταλένα*, σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου.

Ο **Δημήτρης Παπαμιχαήλ** γεννήθηκε στις 29 Αυγού-

στου του 1934 και ήταν Έλληνας ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου. Από τα εφηβικά του χρόνια είχε αποφασίσει ότι ήθελε να ασχοληθεί με το θέατρο, όμως οι γονείς του ήθελαν να σπουδάσει υφαντουργία, καθώς είχε κερδίσει μια υποτροφία στην Αγγλία. Ωστόσο, το 1952 έδωσε κρυφά εισαγωγικές εξετάσεις στη Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, και εκεί γνώρισε και την Αλίκη Βουγιουκλάκη, μελλοντική σύζυγο και συνεργάτη του. Ο πρώτος του ρόλος ήταν στο «Γλάρο» και ακολούθησε ο ρόλος του Πολύδωρου στην *Εκάβη*, του Ευριπίδη.

Η **Τζένη Καρέζη** γεννήθηκε στις 12 Ιανουαρίου του 1932 και ήταν Ελληνίδα ηθοποιός του κινηματογράφου και του θεάτρου και θεατρική επιχειρηματίας. Το 1951, χρονιά που αποφοίτησε από την Ελληνογαλλική Σχολή, πήρε μέρος στη θεατρική παράσταση *Αντιγόνη* του Σοφοκλή. Την ίδια επίσης χρονιά έγινε δεκτή στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, από την οποία αποφοίτησε το 1954. Από τον Οκτώβριο του 1954 άρχισε να εμφανίζεται στη θεατρική σκηνή στο Θέατρο Κοτοπούλη, σε ρόλους πρωταγωνιστικούς δίπλα στη Μελίνα Μερκούρη. Σχεδόν ταυτόχρονα, το 1955, εμφανίζεται και στην πρώτη κινηματογραφική της ταινία, σαν πρωταγωνίστρια μάλιστα, στην ταινία *Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο*. Στο Εθνικό θέατρο θα μείνει μέχρι το

1959. Από το 1960 θα στραφεί στο ελεύθερο θέατρο, συγκροτώντας θιάσους με όλα σχεδόν τα διάσημα ονόματα του ελληνικού θεάτρου. Από το 1968 και μέχρι το θάνατό της θα συνεργαστεί αποκλειστικά με τον ηθοποιό και σύζυγό της, Κώστα Καζάκο.

Αλεξάνδρα Σταύρακα, Γ' Γυμνασίου

(Παρα)Μόρφωση Αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα...

Όλοι οι μαθητές γνωρίζουμε ότι οι προηγούμενες κυβερνήσεις πολλές φορές μας πλάσαραν αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα, οι οποίες ήταν η μία χειρότερη από την άλλη. Κάτι τέτοιο προβλέπεται και με το σημερινό Υπουργείο Παιδείας, το οποίο έχει στα σκαριά το πιο εξοντωτικό σχολείο για μαθητές και καθηγητές. Ο πρόσφατα-πρώην-Υπουργός Παιδείας, Ν. Φίλης, στις 6/10 κάλεσε τον πρόεδρο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής να ενεργοποιήσει την Επιτροπή, ώστε να προχωρήσει η διαμόρφωση συγκεκριμένων ρυθμίσεων για την αναμόρφωση του Λυκείου και του συστήματος εισαγωγής στην Ανώτατη Εκπαίδευση. Το σχετικό πόρισμα της Επιτροπής διαλόγου (υπό τον Α. Λιάκο), που είχε παρουσιάσει τον Ιούνιο, διαμορφώθηκε το Σεπτέμβριο σε λεπτομερές υπόμνημα. Σύμφωνα με αυτό:

- Το Γυμνάσιο γίνεται τετραετές και το Λύκειο διετές.
- Το Λύκειο οδηγεί στην απόδοση "Εθνικού Απολυτηρίου" ή, για όσους δεν καταφέρουν να το πάρουν, σε "Πιστοποιητικό Σπουδών".
- Διετές θα είναι επίσης και το ΕΠΑ.Λ., που θα οδηγεί σε "Εθνικό Απολυτήριο" ή "Πιστοποιητικό Σπουδών", ενώ για την απόκτηση πτυχίου ειδικότητας θα χρειάζεται και ένα τρίτο έτος σπουδών.
- Τα Πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι. θα ορίζουν τον αριθμό των πρωτοετών φοιτητών και τα κριτήρια που αυτοί θα πρέπει να πληρούν.

Πέρα από αυτές τις γενικές αλλαγές στη δομή της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και στους τίτλους σπουδών που θα οδηγεί, η ουσία βρίσκεται στο περιεχόμενο του Λυκείου που προτείνεται. Εκεί οι μαθητές θα διδάσκονται 6 συνολικά μαθήματα, από τα οποία τα δύο θα είναι υποχρεωτικά (Ελληνική Γλώσσα-Λογοτεχνία, Αγγλικά) και τα υπόλοιπα θα είναι επιλογής (Μαθηματικά, Πληροφορική, Πειραματικές Επιστήμες, Ανθρωπιστικές/Κοινωνικές Επιστήμες και Πολιτισμός-Τέχνη). Το υπόμνημα μάλιστα καθυστεράει λέγοντας ουσιαστικά ότι σε κάθε ομάδα θα υπάρχουν και κάποια μαθήματα της "πλάκας", ώστε π.χ. οι μαθητές που δεν τα καταφέρνουν στα Μαθηματικά ή στα Αρχαία, λόγω χάρη, να μπορούν να επιλέγουν από τις αντίστοιχες ομάδες πιο εύκολα μαθήματα. Επίσης, τα περισσότερα μαθήματα θα προσφέρονται σε δύο επίπεδα, το βασικό και το υψηλό, ενώ οι μαθητές θα μπορούν να παρακολουθήσουν μέχρι 3 μαθήματα σε υψηλό επίπεδο. Δηλαδή, μιλάμε για ένα Λύκειο, όπου εντός του θα είναι πλήρως διαφοροποιημένοι οι "καλοί" από τους αδύναμους μαθητές, ώστε οι καλοί να γίνονται καλύτεροι και οι αδύναμοι απλώς να επιβιώνουν. Μιλάμε, δηλαδή, για πρόγραμμα σπουδών μακριά από κάθε έννοια ολοκληρωμένης γενικής μόρφωσης για όλους τους μαθητές. Πολλά παιδιά βλέπουν με θετικό μάτι τη μείωση των μαθημάτων και των προαγωγικών εξετάσεων Ιουνίου στο Γυμνάσιο, πρέπει όμως να αναρωτηθούν: Ποιους συμφέρει να βγαίνουν οι μαθητές αμόρφωτοι από το σχολείο; Μήπως ένα μάτσο πλούσιους οι οποίοι ψάχνουν για φτηνούς και ανειδίκευτους εργάτες; Πόσοι καθηγητές θα απολυθούν;

Επομένως, το Λύκειο γίνεται ένα σκληρό εξεταστικό κέντρο, καθώς θα μετράνε στο τέλος οι βαθμοί Γυμνασίου και Λυκείου. Επίσης, εξετάσεις θα υπάρχουν για την εισαγωγή από το Γυμνάσιο στο Λύκειο. Έτσι μόνο το 25% των μαθητών θα συνεχίζουν στο Γενικό, ενώ το υπόλοιπο 75% στα ΕΠΑ.Λ..

Αντιλαμβανόμαστε, βέβαια, πως ούτε το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα είναι λειτουργικό πια, καθώς προσφέρονται σκόρπιες και όχι ολόπλευρες γνώσεις στους μαθητές, ενώ οι τελευταίοι είναι επικεντρωμένοι μόνο στις εξετάσεις και κυρίως στις Πανελλήνιες. Συνεπώς, είναι κοινά παραδεκτό ότι η ανάγκη αλλαγών είναι παρούσα στη σημερινή εποχή όσο ποτέ. Ωστόσο, οι αλλαγές αυτές θα πρέπει να γίνουν με βάση τα κοινά αιτήματα των μαθητών, αλλά και από ένα συλλογικό όργανο, το οποίο δεν θα μεταβάλλεται από κυβέρνηση σε κυβέρνηση, ούτε από υπουργό σε υπουργό.

Αυτό δεν μπορεί να κερδηθεί παρά μόνο από τους αγώνες όλου του λαού, καθώς ξέρουμε ότι η ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΟΛΩΝ.

Ο νέος Υπουργός Παιδείας, κ. Γαβρόγλου, έθεσε τρεις προτεραιότητες κατά την τελετή παράδοσης - παραλαβής στις 7 Νοεμβρίου. Πρώτον, ένα Τριετές Σχέδιο για την Παιδεία με αυστηρά χρονοδιαγράμματα, δεύτερον τη μεταρρύθμιση που αφορά τις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου, τις πανελλήνιες εξετάσεις και το σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια, και τρίτον τη συγκρότηση ενιαίου χώρου εκπαίδευσης και έρευνας.

Χαράλαμπος Ζέκιος, Μιχάλης Μπάκος,
Α' Λυκείου

Αρχαία Ελληνικά Μουσικά Όργανα

Αγαπητοί αναγνώστες, σε αυτήν τη μόνιμη (φέτος) στήλη μας θα σας ξεναγήσουμε στον κόσμο της μουσικής στην αρχαία Ελλάδα. Πιο συγκεκριμένα, θα μιλήσουμε για τα αρχαία ελληνικά μουσικά όργανα. Σε αυτό το τεύχος θα γνωριστούμε με τα έγχορδα.

Χάρη στην ποικιλία των μουσικών οργάνων της αρχαιότητας, μπορούμε σήμερα να εξακριβώσουμε την ύπαρξη και ανάπτυξη της αρχαίας ελληνικής μουσικής. Βασιζόμενοι στα λιγοστά σωζόμενα ευρήματα, τα στοιχεία διαφόρων και ποικίλων αγγειογραφιών, καθώς επίσης και τις πληροφορίες που αντλούμε από ιστορικές πηγές, συγγράμματα μα και ποιήματα (π.χ. Ιλιάδα του Ομήρου) έχουμε τη δυνατότητα να γνωρίζουμε τα κυριότερα είδη οργάνων των αρχαίων, όπως και τη μορφή του καθενός.

Ας δούμε, λοιπόν, κάποια χαρακτηριστικά των έγχορδων οργάνων. Παίζονταν μέσω της κρούσης των χορδών είτε με τα δάχτυλα είτε με το πλήκτρο επάνω στις χορδές (δλδ με μια πένα) ή και με τη συνεργασία των δύο πράξεων. Σε ένα στήριγμα, που λεγόταν χορδοτόνιο, προσδένονταν οι χορδές· έπειτα περνούσαν πάνω από τη γέφυρα, που ονομαζόταν μαγάς ή μαγάδιον, η οποία μετέδιδε στο ηχείο τις δονήσεις και κρατούσε τις χορδές σε κάποια απόσταση από αυτό. Υπήρχαν περισσότεροι από έναν τρόπο πρόσδεσης των χορδών. Το χόρδισμα του οργάνου πραγματοποιούνταν με τη βοήθεια των δακτύλων, αλλά από τον 2^ο αι. π. Χ. εμφανίζονται κλειδιά, οι κόλλαβοι, στους οποίους διακρίνουμε μια ομοιότητα με τα σημερινά κλειδιά.

Έγχορδα

Φόρμιγξ (Φόρμιγγα)

- Εμφανίζεται στην εικονογραφία των γεωμετρικών και πρώιμων αρχαϊκών χρόνων (8^{ος} -7^{ος} αι. π. Χ.)
- Συνόδευε το τραγούδι των αοιδών
- Συνδέθηκε στενά με τον θεό Απόλλωνα
- Πρόγονος της κιθάρας και της λύρας
- 3-7 χορδές

Λύρα

- Πρώτη εμφάνιση 7^{ος} αι. π. Χ.
- Ηχείο κατασκευασμένο από καύκαλο χελώνας
- 7 χορδές
- Εθνικό μουσικό όργανο των αρχαίων Ελλήνων
- Προέρχεται από τη Θράκη ή την Ανατολή
- Σύμβολο του θεού Απόλλωνα
- Δεν απαιτούσε ιδιαίτερη δεξιότητα

Βάρβιτος

- Πρωτοεμφανίζεται τον 6^ο αι. π. Χ.
- 7 χορδές
- Ηχείο από καύκαλο χελώνας
- Ήχος βαθύφωτος και μαλακός
- Όργανο του θεού Διόνυσου
- Η χρήση του δεν είχε μεγάλη διάρκεια
- Τον 4^ο αι. π. Χ. θεωρείται πια απαρχαιωμένο όργανο

Κίθαρις (Κιθάρα)

- Κάνει την εμφάνισή της στις αρχές του 5^{ου} αι. π. Χ.
- 7 χορδές
- Ξύλινο κιβωτιόσχημο ηχείο
- Επαγγελματικό μουσικό όργανο της αρχαιότητας

Αιωρική κιθάρα

- Είναι γνωστή μόνο από εικονογραφικές πηγές
- Εμφανίζεται στα τέλη του 6^{ου} αι. π. Χ.
- Ημικυκλικό ή πεταλόσχημο ηχείο
- 7 χορδές
- Αποτελεί εξέλιξη της φόρμιγγας

Τρίγωνον (Τριγωνική Άρπα)

- Εμφανίζεται τον 5^ο αι. π. Χ.
- 28 χορδές διαφορετικού μήκους
- Παιζόταν με τα δύο χέρια χωρίς πλήκτρο
- Συνδέθηκε με τον κόσμο των γυναικών

Πανδουρίς ή Τρίχορδον

- Εκπροσωπεί τα λαουτοειδή όργανα
- Πρώτη εμφάνιση στην Ελλάδα τα τέλη του 4^{ου} αι. π. Χ.
- Όργανο ασσυριακής προέλευσης
- Παιζόταν από γυναίκες
- 3 χορδές

Ευχαριστούμε για την ανάγνωση! Τα λέμε στο επόμενο τεύχος με εκλεκτό «καλεσμένο» τα πνευστά ...

Άννα Βερυκίου, Α' Γυμνασίου
Τάνια Γκρόντα, Β' Γυμνασίου

Ένα ταξίδι στη μουσική του 20ού αιώνα

Ο 20^{ός} αιώνας, ως επί το πλείστον, χαρακτηρίζεται από συνεχείς αλλαγές και ανακατατάξεις. Οι διαρκείς πόλεμοι, μεταξύ των οποίων οι δύο παγκόσμιοι, και οι επαναστατικές εξελίξεις στον τομέα της επιστήμης, είχαν ως αποτέλεσμα την αναδιάρθρωση του κόσμου όπως τον ήξερε η ανθρωπότητα πριν την αυγή του νέου αιώνα.

Οι ραγδαίες αυτές αλλαγές, δεν άφησαν ασυγκίνητους τους καλλιτέχνες, που με τα έργα τους επηρέασαν τα γεγονότα, αλλά και επηρεάστηκαν από αυτά. Συγκεκριμένα, παρατηρώντας την εξέλιξη της μουσικής του 20^{ού} αιώνα, μπορούμε να δούμε αξιοσημείωτες αλλαγές σε σχέση με προηγούμενες εποχές. Η μουσική διακλαδίζεται σε πολλά διαφορετικά και ανόμοια μεταξύ τους είδη, που εκφράζουν τις διάφορες κοινωνικές τάξεις.

Καθώς, λοιπόν, η μουσική γίνεται πολύπλευρη, και γιγαντώνεται σε έναν κολοσσό τέχνης και δημιουργίας, γίνεται αρκετά δύσκολο να μελετηθεί. Έτσι αποφασίσαμε σε αυτή τη στήλη να αναλύουμε σε κάθε τεύχος μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο προκειμένου να την αποδίδουμε στη σωστή της διάσταση.

1900-1930

Ενώ, λοιπόν, στην Ευρώπη του 20^{ού} αιώνα κυριαρχούν οι νέες τεχνικές της κλασικής μουσικής, όπως ο σειραϊσμός και ο δωδεκαφθογγισμός, στην ελληνική πραγματικότητα, σημαντική θέση κατέχει η εθνική σχολή, με ιδρυτή της τον Γεώργιο

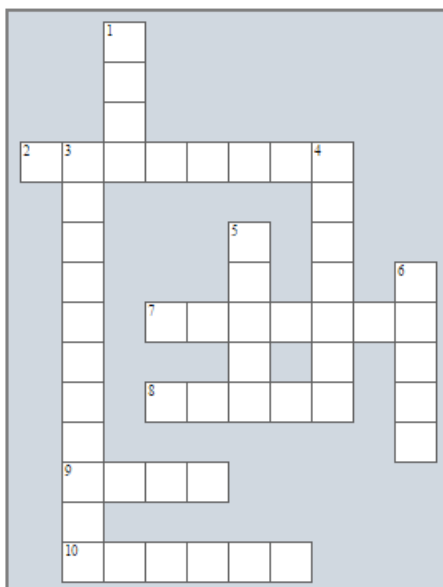
Λαμπελέτ και κύριους εκπροσώπους της, τους Καλομοίρη, Σαμαρά και Σκαλκώτα. Η σχολή αυτή, ξεκίνησε το 1901 και πρέσβευε πως η ελληνική κλασική μουσική πρέπει να ξεφύγει από τα ξένα πρότυπα και να ενσωματώσει την παράδοση και το δημοτικό τραγούδι στους κόλπους της.

Εκτός όμως από την κλασική ή λόγια μουσική, στην Ελλάδα άνθισε και η ελαφρά μουσική με βασικά είδη τις αθηναϊκές καντάδες και τις αθηναϊκές επιθεωρήσεις. Όσον αφορά το πρώτο, οι καντάδες ήταν ρομαντικά τραγουδάκια που μιλούσαν για την αγάπη και κάποιες φορές για την αστική ζωή. Οι επιθεωρήσεις από την άλλη, ήταν τραγου-

δια που συνόδευαν θεατρικές παραστάσεις και ήταν κυρίως βασισμένες σε δημοφιλή ευρωπαϊκά κομμάτια, στα οποία είχαν προσαρμόσει ελληνικούς στίχους. Αυτές όμως άντεξαν μόλις μία δεκαετία καθώς αντικαταστάθηκαν σύντομα από τις οπερέτες.

Κατά την δεκαετία του 1920, αναπτύσσεται η οπερέτα, ένα είδος μικρής σε έκταση κωμικής όπερας με θεματολογία τη ζωή των αστών. Από την άλλη, οι τραγουδοποιοί της εποχής είναι επηρεασμένοι από τη γαλλική σχολή με θεματολογία κυρίως ρομαντική. Την ίδια εποχή αρχίζει να αναπτύσσεται το ρεμπέτικο, το οποίο φέρνουν μαζί τους οι πρόσφυγες της Μικράς Ασίας. Εκφράζει κυρίως τα κατώτερα λαϊκά στρώματα, αρχικά μεταδιδόταν προφορικά και σε περιορισμένη κλίμακα, ενώ η θεματολογία του αφορούσε κυρίως τη ζωή του περιθωρίου.

*Αδαμαντία Θεοφάνους, Β' Λυκείου
Άρτεμις Κουνάδη, Α' Λυκείου*

Μουσικό Σταυρόλεξο!

Κάθετα

1. "Της δικαιοσύνης ...", τραγούδι του Θεοδωράκη.
3. Σε αυτό συνθέτουν οι μουσικοί.
4. Παραδοσιακό κρουστό της Θράκης.
5. Πληκτροφόρο όργανο με ουρά.
6. Τις σημειώνουν οι συνθέτες στο πεντάγραμμο.

Οριζόντια

2. Λούντβιχ βαν... γνωστός Γερμανός συνθέτης.
7. Πνευστό της ευρωπαϊκής μουσικής.
8. Έγχορδο μουσικό όργανο που παίζεται με δοξάρι.
9. Γερμανός συνθέτης της Μπαρόκ περιόδου.
10. Είναι οι περισσότερες παραστάσεις της Λυρικής Σκηνής.

Λεωνίδας Ποϊκλής, Β' Γυμνασίου

βιβλιοκριτική

Ο Παπαλάνγκι

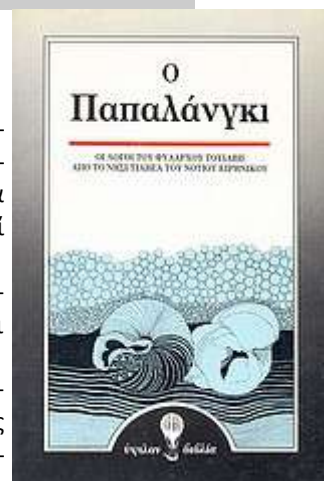
Μια καταπληκτική μαρτυρία ενός «άγριου» φύλαρχου από το νησί Τιαβέα του Ειρηνικού. Ένας «απολίτιστος», ο φύλαρχος Τουιαβί, ήρθε στη Ευρώπη στις αρχές του 20ού αιώνα και κατέγραψε όσα είδε να συμβαίνουν, με σκοπό να τα πει στους υπηκόους του. Τα λόγια του φύλαρχου μετέφερε και τύπωσε στην Ευρώπη ο Εριχ Σόερμαν, που είχε πάει εκεί ως ιεραπόστολος.

Όπως μας εξηγεί και ο Τουιαβί στην αρχή του λόγου του, ο Παπαλάνγκι είναι ο σύγχρονος άνθρωπος, όπως τον αποκαλούν οι άγριοι και οι απολίτιστοι... (Παπαλάνγκι σημαίνει λευκός στην φυλή του).

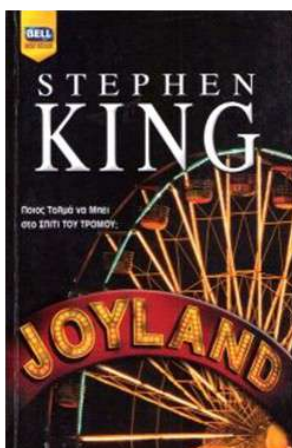
Το βιβλίο χωρίζεται σε 12 κεφάλαια, στα οποία περιγράφεται με χιουμοριστικό και καυστικό τρόπο η ζωή του «πολιτισμένου» ανθρώπου. Υπάρχουν χαρακτηριστικές περιγραφές που εστιάζουν στα ρούχα, τα χρώματα, τις φιγούρες μέχρι τη «βαριά αρρώστια της σκέψης», όπως αναλύει ο φύλαρχος.

Αξίζει να διαβάσετε αυτό το διαφορετικό βιβλίο, καθώς είναι μια αληθινή μαρτυρία, που μας βάζει στον κόπο να σκεφτούμε το σύγχρονο κόσμο σήμερα και τις ιδεολογίες μας. Το συμπέρασμα που βγάζει ο συγγραφέας είναι ότι ο άνθρωπος ζώντας αγχωμένος μέσα στην περιχαρακωμένη ζωή του δικαιολογεί την υποδουλωμένη καθημερινότητά του...

Μένια Βασιλάκου, Γ' Γυμνασίου

Joyland, Stephen King

Μετά από ένα σκληρό χωρισμό με το κορίτσι του, ο φοιτητής Ντέβιν Τζόουνς, αποφασίζει να περάσει το καλοκαίρι του δουλεύοντας στο λούνα παρκ "Τζόιλαντ". Περνώντας τις μέρες του εκεί, θα καταλάβει ότι η ζωή του επιφυλάσσει περισσότερες εκπλήξεις από ό,τι περίμενε. Ένα μυστήριο, ένας δολοφόνος, ένα αγόρι που η μοίρα του παίζει παιχνίδια, και διδάγματα για τη ζωή και το θάνατο, θα οδηγήσουν τον Ντέβιν σε ένα καλοκαίρι που θα χαράξει ένα μέρος της ζωής του για πάντα. Ξεφεύγοντας από τις αρχές των ιστοριών τρόμου, ο King αυτήν τη φορά καταφέρνει να συνδυάσει το μυστήριο, την αγωνία, και τη δραματικότητα, περνώντας μέσα από τις συναισθηματικές πόρτες που ανοίγει ο άνθρωπος στη ζωή του αγάπη, απώλεια, ενηλικίωση, γηρατειά, αλλά και θέτοντας ερωτήματα για την ίδια τη ζωή και το θάνατο, κρατώντας σε αγωνία τον αναγνώστη, με ένα γλυκόπικρο, μελαγχολικό τρόπο, που θα συγκινήσει βαθιά, μικρούς και μεγάλους.

Γιώργος Ηλιόπουλος, Β' Λυκείου

ταινιοθήκη

La Famille Bélier

Η «Η Οικογένεια Μπελιέ» είναι μια γλυκιά και συναισθηματική ταινία η οποία κατορθώνει να αγγίξει το θεατή χάρη στη ρεαλιστικότητά της.

Η υπόθεση της ταινίας είναι βασισμένη στη ζωή μιας τετραμελούς οικογένειας κωφάλαλων και την καθημερινότητά τους. Μέσα σ' αυτήν την οικογένεια, η μόνη που μπορεί να ακούσει και να μιλήσει είναι η νεαρή Ραυλα, η οποία πέρα από τις σχολικές της υποχρεώσεις, είχε αναλάβει και το έργο της "διερμηνέα" της οικογένειας. Τα πράγματα περιπλέκονται περισσότερο όταν η πρωταγωνίστρια ανακαλύπτει ότι έχει ένα ιδιαίτερο ταλέντο στο τραγούδι...

Η ταινία ξεχωρίζει για τη λιτότητά της στη σκηνοθεσία και τη φωτογραφία, ενώ όσον αφορά το σενάριο, είναι πρωτότυπο και καλογραμμένο. Εξίσου σημαντική είναι και η μουσική επένδυση, που κατορθώνει να μαγέψει και να ταξιδέψει το θεατή μέσα από τις ερμηνείες των πρωταγωνιστών. Όλες οι παραπάνω παράμετροι καταφέρνουν να προκαλέσουν το γέλιο και τη συγκίνηση των θεατών.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί πως η ταινία θίγει και το ζήτημα της αποδοχής της διαφορετικότητας ορισμένων ανθρώπων και την προσαρμογή τους στην κοινωνία.

Φιλίω Πουτέση, Γ' Γυμνασίου

Αναβιώνοντας κατά κάποιο τρόπο μια συνήθεια παλιότερων εφημερίδων και λογοτεχνικών περιοδικών, στη φετινή «Διαπασών» θα δημοσιεύουμε σε αυτήν τη στήλη ένα απόσπασμα από το διήγημα «Νέλια», της μαθήτριας Ελένης Τέφα, που συνέγραψε γι' αυτό το σκοπό. Ακολουθεί το πρώτο μέρος του διηγήματος...

Νέλια

(Φινλανδικά - Neljä: τέσσερα.)

Άνοιξη

«Η μουσική δεν είναι απλά ήχοι που ερμηνεύουν τα αυτιά μας. Η μουσική έχει μια ιστορία, έχει κάτι να σου πει, αν είσαι πρόθυμος να την ακούσεις. Είναι ένα άτομο, ένας χαρακτήρας, με συναισθήματα που εκφράζει μέσα από τα κρεσέντο, τα φόρτε και τα πιανίσιμο. Πρέπει να μάθεις να βρίσκεις αυτά τα συναισθήματα για να μπορείς να πεις πως καταλαβαίνεις τη μουσική και είσαι σε θέση να την κάνεις δική σου».

Έτσι με είχες συμβουλέψει, και εγώ είχα μείνει να σε κοιτώ αποσβολωμένη. Τα αυτιά μου ήταν αφοσιωμένα στα λόγια σου, όμως τα μάτια μου περιεργάζονταν και την παραμικρή λεπτομέρεια του προσώπου σου. Το μικρό κενό στο πόντωμα του αριστερού σου φρυδιού, τη μικροσκοπική τονική διαφορά στο γαλάζιο των ματιών σου, κάποιες αχνές φακίδες που στόλιζαν τη μύτη σου.

Μόλις είχες μπει αθόρυβα στην αίθουσα εκδηλώσεων και έτυχε να ακούσεις το πρωτότυπο μιας σύνθεσής μου —ένα απλό κουαρτέτο εγχόρδων σε λα ελάσσονα— να παίζει στα ηχεία. Πίστευα πως είχα μείνει μόνη μου στο κτήριο, και έτσι δεν σκέφτηκα πως θα το άκουγε κάποιος. Ενδιαφέρθηκαν ιδιαίτερα, και θέλησες να μου δώσεις συμβουλές. Διόρθωσες κάποια αρμονικά λάθη, μου έδειξες πώς να δώσω περισσότερο νόημα στο άκουσμα, και ύστερα μου είπες αυτή τη χρυσή συμβουλή, που ακόμη και σήμερα δεν έχω βγάλει από το νου μου. Εντυπωσιάστηκα τόσο από τις γνώσεις σου και το νόημα των λεγόμενων σου, δεν ήξερα καν ποιος είσαι. Ύστερα θυμήθηκαν πως δεν γνωριζόμασταν, και μου πρόσφερες το χέρι σου με ένα λαμπερό χαμόγελο. «Ιβάν», μου είπες. «Νέλια», αποκρίθηκα.

Από τότε, δεν θα μπορούσα να μην σε ξέρω, Ιβάν. Έψαχνες συνεχώς να με βρεις, για να ακούσεις τη μουσική μου και να μου πεις καινούρια πράγματα για αυτήν κάθε φορά. Βρισκόμασταν συχνά μέσα στη σχολή, καμιά φορά πηγαίναμε μαζί τα πρωινά. Τότε ήσουν πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος. Σοβαρός, μετρημένος, αλλά ταυτόχρονα αφελής και παιδιάστικος. Λάτρης της μουσικής, προφανώς, αλλά και όλων των υπόλοιπων τεχνών. Μου έλεγες ότι έχω κάτι ιδιαίτερο, εγώ και η μουσική μου, αρνούσουν όμως να εξηγήσεις περαιτέρω.

Έπαιρνα τις συμβουλές σου στα σοβαρά, και σταδιακά αρχίσαμε να παίζουμε μαζί —εγώ στο πιάνο και εσύ στο βιολί. Ψάχναμε κάθε λεπτομέρεια των συνθέσεών μου, δοκιμάζαμε, παίζαμε, διορθώναμε. Κάποια στιγμή, όταν σε θεώρησα πολύ στενό μου πρόσωπο, αποφάσισα να σου δείξω τις αγαπημένες συνθέσεις μου, που δεν έδειχνα σε κανέναν. Τις λάτρεψες και μου είπες πως δεν τους αξίζει “μόνο μια γωνία στο συρτάρι”. Ήθελες να τις στείλω σε διαγωνισμούς, σε μεγάλες ορχήστρες και μεγάλα πράγματα... φυσικά σου είπα ότι είσαι τρελός. Όσο και αν ήθελα όμως, δεν θα μπορούσα ποτέ να σου πω όχι. Τις στείλαμε σε πολλούς προορισμούς, ελπίζοντας για το καλύτερο.

Μέσα από όλα αυτά, εμείς οι δύο ήρθαμε πολύ κοντά. Δεν ήσουν πλέον ένας απλός περαστικός από την αίθουσα εκδηλώσεων που θέλησε να μου πει δυο πράγματα. Ήσουν κάτι παραπάνω από φίλος, κάτι παραπάνω από δάσκαλος. Όταν μιλούσες για τη μουσική σαν να ήταν άνθρωπος, όταν έπαιζες τις συνθέσεις μου με τόση ένταση, με τόση ενέργεια, δεν μπορούσα παρά να κοιτάζω εντυπωσιασμένη... τον άνθρωπο που αγάπησα. Ήρθες στη ζωή μου και εκείνη άνθισε σαν τα λουλούδια της άνοιξης, μετά από το βαρύ χειμώνα.

Ελένη Τέφα, Β' Λυκείου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Τα νέα του Μουσικού Σχολείου

Παγκόσμια Εβδομάδα Μητρικού Θηλασμού

Το 1992 η διεθνής κοινότητα καθιέρωσε τον εορτασμό της Παγκόσμιας Εβδομάδας Μητρικού Θηλασμού από τη 1 έως τις 7 Αυγούστου, ενώ στην Ελλάδα γιορτάζεται κάθε χρόνο από τη 1 έως τις 7 Νοεμβρίου από το 1996 (παράλληλα εορτάζεται πλέον σε πάνω από 170 χώρες από υποστηρικτές του θηλασμού).

Το σύνθημα για το 2016 είναι "Θηλασμός: Κλειδί για την Αειφόρο Ανάπτυξη" και συνδέεται με τους 17 στόχους για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη με ορίζοντα το 2030. Το λογότυπο της Παγκόσμιας Εβδομάδας Μητρικού Θηλασμού 2016 απεικονίζει μια "τριάδα" με δύο ενήλικες και ένα βρέφος τονίζοντας τη σημασία της υποστήριξης.

Στο πλαίσιο του εορτασμού της Εβδομάδας Μητρικού Θηλασμού το Γενικό Νοσοκομείο Πρέβεζας και ειδικότερα η Παιδιατρική και η Μαιευτική Κλινική διοργάνωσαν εκδήλωση στις 6 Νοεμβρίου 2016 με θέμα το θηλασμό. Στην εκδήλωση συμμετείχε και το Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας με ένα σύνολο από κιθάρες, αποτελούμενο από είκοσι μαθητές υπό τη διεύθυνση του κυρίου Χάρη Οικονόμου. Τα παιδιά παίξανε το "Lullaby", ένα παραδοσιακό βραζιλιάνικο νανούρισμα, και τον "Κεμάλ", του Μάνου Χατζιδάκι. Όπως μας ανέφερε και ο κ. Οικονόμου, τα συγκεκριμένα τραγούδια επιλέχθηκαν επειδή η ημερίδα αφορά στο θηλασμό και αυτά αναφέρονται σε τρυφερές στιγμές.

Στελίνα Ποϊκλή, Γ' Γυμνασίου

Πρώτες εντυπώσεις από το Μουσικό Σχολείο...

Ρωτήσαμε τους καινούριους μαθητές του σχολείου μας, τους μαθητές της Α' Γυμνασίου για τις πρώτες τους εντυπώσεις από το Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας, τώρα που έκλεισαν πια δύο μήνες φοίτησης σε αυτό...

Όσον αφορά την εξωτερική εμφάνιση του σχολείου οι μαθητές της Α' γυμνασίου δεν ενθουσιάστηκαν. Όμως το φιλικό κλίμα ανάμεσα στους καθηγητές και τους μαθητές τους δημιούργησε επιπλέον όρεξη για μάθημα και μουσική.

Διαφορετικές απόψεις και εντυπώσεις είχε κάθε μαθητής για το Μουσικό Σχολείο. Μερικές δηλώσεις των μαθητών της Α' γυμνασίου ήταν:

«Το σχολείο εξωτερικά δεν με ενθουσίασε, αλλά μόλις μπήκα στις αίθουσες, είδα τα όργανα και άρχισαν τα μουσικά μαθήματα, ήταν φανταστικά!»

«Το κτήριο μπορεί να μην είναι πολύ καλό, αλλά οι αίθουσες είναι ευρύχωρες και επίσης τα μουσικά μαθήματα στεγάζονται σε διαφορετικό κτήριο.»

«Σαν κτήριο είναι πολύ ωραίο με μεγάλο προαύλιο και τα παιδιά πρόσχαρα και γελαστά.»

«Μου αρέσει που έχει σίτιση και ότι τρώμε όλοι μαζί σαν μια μεγάλη οικογένεια.»

Δημητρακοπούλου Αμαλία, Κουτρούμπα Στρατούλα,
Κυρίτση Άλκηστις, Α' Γυμνασίου